Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

DYREKTYWA RADY 2002/54/WE

z dnia 13 czerwca 2002 r.

w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka

(Dz.U. L 193 z 20.7.2002, str. 12)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Dyrektywa Rady 2003/61/WE z dnia 18 czerwca 2003 r.	L 165	23	3.7.2003
►**M2**	Dyrektywa Rady 2004/117/WE z dnia 22 grudnia 2004 r.	L 14	18	18.1.2005

▼B

DYREKTYWA RADY 2002/54/WE

z dnia 13 czerwca 2002 r.

w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([1]),

po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Społecznym,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 66/400/EWG z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka ([2]) została wielokrotnie zmieniona w istotny sposób ([3]). Dla jasności i logicznego układu wymieniona dyrektywa wymaga kodyfikacji.

(2) Wytwarzanie buraka cukrowego i buraka pastewnego (zwanych w niniejszym dokumencie „burakiem") zajmuje ważne miejsce w rolnictwie Wspólnoty.

(3) Zadowalające wyniki w uprawie buraka w dużej mierze zależą od stosowania odpowiedniego materiału siewnego.

(4) Większa wydajność uprawy buraka we Wspólnocie zostanie osiągnięta, jeśli przy wyborze odmian dopuszczonych do obrotu, Państwa Członkowskie zastosują jednolite i możliwie jak najbardziej rygorystyczne zasady. Wspólny katalog odmian gatunków roślin rolniczych został ustanowiony w dyrektywie Rady 2002/53/WE ([4]).

(5) Istnieje potrzeba wprowadzenia jednolitego systemu kwalifikacji we Wspólnocie w oparciu o doświadczenie zdobyte podczas stosowania takich systemów w Państwach Członkowskich oraz wypracowanych w ramach Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju. W kontekście konsolidacji rynku wewnętrznego, wspólnotowy system nie powinien stwarzać Państwom Członkowskim możliwości stosowania jednostronnych odstępstw od zasad przyjętych w ramach systemu, w sposób, który mógłby utrudnić swobodny przepływ materiału siewnego w obrębie Wspólnoty.

(6) Zgodnie z ogólną zasadą, materiał siewny buraka powinien zostać dopuszczony do obrotu wówczas, gdy został poddany urzędowemu badaniu i zakwalifikowany, zgodnie z zasadami kwalifikacji, jako elitarny materiał siewny lub kwalifikowany materiał siewny. Określenia specjalistyczne „elitarny materiał siewny" i „kwalifikowany materiał siewny" zostały przyjęte w oparciu o już istniejącą terminologię międzynarodową. Powinno się umożliwić, z zastosowaniem szczególnych warunków, wprowadzenie na rynek wyhodowanego materiału siewnego z pokoleń wcześniejszych niż elitarny materiał siewny oraz materiał siewny o parametrach wymaganych.

(7) Przepisy wspólnotowe nie powinny mieć zastosowania do materiału siewnego przeznaczonego na wywóz do państw trzecich.

([1]) Opinia wydana dnia 9 kwietnia 2002 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
([2]) Dz.U. 125 z 11.7.1966, str. 2290/66. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 98/96/WE (Dz.U. L 25 z 1.2.1999, str. 27).
([3]) Patrz załącznik. V, część A.
([4]) Dz.U. L 193 z 20.7.2002, str. 1.

▼B

(8) W celu poprawy jakości materiału siewnego buraka we Wspólnocie, należy ustanowić pewne wymagania, odnoszące się między innymi do poliploidalności, jednokiełkowości, segmentacji, czystości analitycznej, zdolności kiełkowania i zawartość wilgoci.

(9) W celu zapewnienia tożsamości materiału siewnego należy wprowadzić zasady wspólnotowe dotyczące opakowania, pobierania próbek, plombowania i sprzedaży. W tym celu etykiety powinny zawierać szczegółowe dane niezbędne zarówno do urzędowej weryfikacji, jak i dla informowania użytkownika oraz powinny jasno pokazywać istotę wspólnotowej kwalifikacji.

(10) Należy określić zasady obrotu materiałem siewnym poddawanym obróbce chemicznej, nadającym się do upraw ekologicznych, jak również ochrony przez stosowanie na danym terenie odmian zagrożonych erozją genetyczną.

(11) Na pewnych warunkach i bez uszczerbku dla postanowień art. 14 Traktatu, należy przewidzieć dopuszczalne odstępstwa. Państwa Członkowskie korzystające z odstępstw powinny udzielać sobie wzajemnej pomocy administracyjnej w związku z przeprowadzeniem kontroli.

(12) Celem zapewnienia, że podczas obrotu są przestrzegane zarówno wymagania jakościowe w odniesieniu do materiału siewnego jak i postanowienia w zakresie jego tożsamości, Państwa Członkowskie powinny przyjąć odpowiednie mechanizmy kontrolne.

(13) Obrót materiałem siewnym, który spełnia te wymagania, nie naruszając postanowień art. 30 Traktatu, nie powinien podlegać żadnym ograniczeniom poza przewidzianymi w przepisach wspólnotowych.

(14) Z zachowaniem określonych warunków, materiał siewny rozmnażany w innym państwie ze elitarnego materiału siewnego zakwalifikowanego w Państwie Członkowskim powinien zostać zakwalifikowany jako materiał siewny rozmnażany w tym Państwie Członkowskim.

(15) Należy przyjąć przepisy w celu dopuszczenia do obrotu w obrębie Wspólnoty materiału siewnego buraka zebranego w państwach trzecich, jednak wyłącznie wówczas, gdy taki materiał siewny odpowiada takim samym warunkom jak materiał siewny urzędowo kwalifikowany w obszarze Wspólnoty i spełniający wymagania określone w przepisach wspólnotowych.

(16) W okresach, w których występują trudności w uzyskiwaniu dostaw kwalifikowanego materiału siewnego różnych kategorii, materiał siewny należący do kategorii, która spełnia mniej rygorystyczne wymagania, jak również materiał siewny odmian nieuwzględnionych we wspólnym katalogu odmian lub krajowym katalogu odmian, powinny być czasowo dopuszczone do obrotu.

(17) Celem harmonizacji technicznych metod kwalifikacji, stosowanych w różnych Państwach Członkowskich oraz stworzenia warunków dla dokonywania w przyszłości porównań między kwalifikowanym materiałem siewnym w obrębie Wspólnoty i pochodzącym z państw trzecich, należy wprowadzić w Państwach Członkowskich testy porównawcze, by istniała możliwość przeprowadzania corocznej, ostatecznej kontroli materiału siewnego należącego do kategorii „kwalifikowany materiał siewny”;

(18) Uzasadnione jest zorganizowanie okresowych badań mających na celu poszukiwanie możliwości wprowadzania lepszych rozwiązań do systemów kwalifikacji ustanowionych na mocy niniejszej dyrektywy.

(19) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia

▼B

28 czerwca 1999 r. ustanawiającą procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ([1]).

(20) Niniejsza dyrektywa nie może wpłynąć na zobowiązania Państw Członkowskich dotyczące terminów transpozycji dyrektyw wymienionych w załączniku VI, część B,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przepisy niniejszej dyrektywy stosują się do materiału siewnego buraka wytwarzanego z zamiarem wprowadzenia do obrotu oraz do obrotu materiałem siewnym buraka.

Niniejsza dyrektywa nie stosuje się do materiału siewnego buraka przeznaczonego na wywóz do państw trzecich.

Artykuł 2

1. Dla celów niniejszej dyrektywy:

a) „obrót” oznacza sprzedaż, przechowywanie z zamiarem sprzedaży, oferowanie na sprzedaż oraz różnego rodzaju rozdysponowanie, dostawę lub przekazanie mające na celu handlowe wykorzystanie przez osoby trzecie, z wynagrodzeniem lub bez.

   Obrót materiałem siewnym nie mający na celu handlowego wykorzystania danej odmiany, jak na przykład następujących czynności, nie uważa się za obrót:

   — dostarczenie materiału siewnego do urzędowych badania i organom kontrolnym,

   — dostarczenie materiału siewnego usługodawcom w celu przetwarzania lub pakowania, z zastrzeżeniem, że dany usługodawca nie nabywa tytuł do dostarczonego w ten sposób materiału siewnego.

   Dostarczenie materiału siewnego usługodawcom, pod pewnymi warunkami, w celu produkcji niektórych surowców rolniczych przeznaczonych do celów przemysłowych lub do rozmnożenia materiału siewnego do tegoż celu, nie jest uważane za obrót, jeżeli usługodawca nie nabywa tytułu ani do materiału siewnego dostarczonego w ten sposób, ani do plonów. Dostawca materiału siewnego dostarcza organom kwalifikującym egzemplarz odpowiednich części umowy zawartej z usługodawcą, która zawiera odpowiednie normy i warunki, które spełnia obecnie dostarczony materiał siewny.

   Warunki stosowania niniejszego przepisu zostaną ustalone zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 28 ust. 2.

b) „burak”: oznacza buraka cukrowego i pastewnego, należącego do gatunku *Beta vulgaris* L.;

c) „elitarny materiał siewny” oznacza materiał siewny:

   i) wyprodukowany pod nadzorem hodowcy, zgodnie z przyjętą praktyką zachowania danej odmiany;

   ii) przeznaczony do produkcji materiału siewnego kategorii „kwalifikowany materiał siewny”;

   iii) który, z zastrzeżeniem przepisów art. 5, spełnia warunki ustanowione w załączniku I dla elitarnego materiału siewnego; i

([1]) Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

▼M2

iv) który w trakcie urzędowego badania lub w przypadku warunków określonych w załączniku II, w trakcie urzędowego badania lub w trakcie badania przeprowadzonego pod nadzorem urzędowym został uznany za spełniający warunki określone w pkt. i), ii) i iii);

▼B

d) „kwalifikowany materiał siewny”: oznacza materiał siewny:

i) pochodzi bezpośrednio ze elitarnego materiału siewnego;

ii) jest przeznaczony do produkcji buraków;

iii) stosownie do przepisów art. 5 lit. b), spełnia warunki określone w załączniku I dla kwalifikowanego materiału siewnego; oraz

▼M2

iv) który w trakcie urzędowego badania lub w trakcie badania przeprowadzonego pod nadzorem urzędowym został uznany za spełniający warunki określone w pkt. i), ii), i iii);

▼B

e) „nasiona jednokiełkowe”: oznacza nasiona genetycznie jednokiełkowe;

f) „nasiona do siewu punktowego”: oznacza nasiona przystosowane do siewu punktowego, które, zgodnie z wymaganiami określonymi w części B załącznika I, ust. 3) lit. b) pkt bb) i cc), dają pojedyncze siewki;

g) „urzędowe środki”: oznacza środki podejmowane przez:

i) władze państwowe; lub

ii) każdą osobę prawną upoważnioną na mocy prawa publicznego lub cywilnego, działającą na odpowiedzialność państwa, lub

iii) w przypadku działań pomocniczych, które także są pod kontrolą państwa, każdą osobę fizyczną właściwie zaprzysiężoną dla tego celu;

pod warunkiem, że osoby wymienione w pkt ii) oraz iii) nie osiągają żadnych prywatnych korzyści z tytułu takich środków.

h) „małe opakowania WE”: oznacza opakowania kwalifikowanego materiału siewnego, które zawierają:

i) nasiona jednokiełkowe lub do siewu punktowego w ilości nie przekraczającej 100 000 kłębków lub ziaren o wadze netto nie większej niż 2,5 kg wagi netto, za wyjątkiem, stosownie do przypadku, pestycydów granulowanych, zapraw nasiennych i innych dodatków stałych;

ii) nasiona inne niż nasiona jednokiełkowe lub do siewu punktowego, o wadze netto nie większej niż 10 kg za wyjątkiem, stosownie do przypadku, pestycydów granulowanych, zapraw nasiennych i innych dodatków stałych.

2. Różne rodzaje odmian, w tym składowe genetyczne, spełniające warunki kwalifikacji przyjęte w niniejszej dyrektywie mogą być wyszczególniane i określane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2.

▼M2

3. Badanie przeprowadzane pod nadzorem urzędowym, określonym w ust. 1 lit. c) pkt. iv) oraz ust. 1 lit. d) pkt. iv) odbywa się pod następującymi warunkami:

A. Inspekcja polowa

a) Inspektorzy:

▼M2

i) posiadają niezbędne kwalifikacje techniczne,

ii) nie czerpią żadnych korzyści osobistych w związku z prowadzeniem inspekcji,

iii) posiadają urzędową licencję wydaną przez organ zainteresowanego Państwa Członkowskiego zajmujący się kwalifikacją materiału siewnego, przy czym taka licencja zawiera albo zaprzysiężenie, albo pisemne oświadczenie złożone przez inspektorów, w którym zobowiązują się oni do przestrzegania zasad przeprowadzania urzędowych badań,

iv) przeprowadzają inspekcje pod urzędowym nadzorem, zgodnie z zasadami stosującymi się do urzędowych inspekcji.

b) Uprawa nasienna, która ma być poddana inspekcji, prowadzona jest z materiału siewnego poddanego urzędowej kontroli *a posteriori*, której wyniki były zadawalające.

c) Część upraw nasiennych jest sprawdzana przez urzędowych inspektorów. Część ta wynosi przynajmniej 5 %.

d) Część próbek z partii materiału siewnego zebranego z upraw materiału siewnego pobierana jest do urzędowej kontroli *a posteriori* oraz, w stosownym przypadku, w celu przeprowadzenia badań laboratoryjnych tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego.

e) Państwa Członkowskie określają reguły w sprawie kar stosujących się do naruszeń zasad krajowych przyjętych stosownie do niniejszej dyrektywy, rządzących badaniami prowadzonymi pod nadzorem urzędowym. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Kary mogą polegać na cofnięciu licencji, o których mowa w lit. a) pkt. iii), jeżeli zostanie stwierdzone, że urzędowo licencjonowani inspektorzy celowo lub przez zaniedbanie naruszają zasady przeprowadzania urzędowych badań. Gdy zaistnieją takie okoliczności, Państwa Członkowskie zapewniają anulowanie każdej kwalifikacji badanego materiału siewnego, chyba że zostanie dowiedzione, że jednak materiał siewny spełnia wszelkie stawiane mu wymagania.

B. Badanie materiału siewnego

a) Badanie materiału siewnego przeprowadzane jest przez laboratoria badające materiał siewny, które zostały upoważnione do tego celu przez organ zajmujący się kwalifikacją materiału siewnego danego Państwa Członkowskiego zgodnie z warunkami wymienionymi w lit. b)–d).

b) Laboratorium badające materiał siewny posiada kierownika ds. materiału siewnego, który jest bezpośrednio odpowiedzialny za techniczne działanie laboratorium i posiada niezbędne kwalifikacje do technicznego zarządzania laboratorium badającym materiał siewny.

Analitycy badający materiał siewny posiadają będą niezbędne kwalifikacje techniczne, nabyte podczas kursów szkoleniowych zorganizowanych na warunkach obowiązujących wobec urzędowych analityków materiału siewnego potwierdzone w drodze urzędowych egzaminów.

Laboratorium prowadzone jest w pomieszczeniach i z wyposażeniem urzędowo zatwierdzonym przez organ zajmujący się kwalifikacją materiału siewnego za wystarczające do celów badania materiału siewnego, w zakresie upoważnienia.

Badanie materiału siewnego przeprowadzane jest zgodnie z aktualnymi metodami międzynarodowymi.

c) Laboratorium badające materiał siewny jest:

i) laboratorium niezależnym;

▼M2

lub

ii) laboratorium należącym do przedsiębiorstwa nasiennego.

W przypadku określonym w pkt. ii) laboratorium może przeprowadzać badanie materiału siewnego wyłącznie na partiach materiału siewnego wyprodukowanych przez przedsiębiorstwo nasienne, do którego należy, jeżeli nie zostało to uzgodnione inaczej między tym przedsiębiorstwem nasiennym, osobą ubiegającą się o kwalifikację i organem zajmującym się kwalifikacją materiału siewnego.

d) Badanie materiału siewnego wykonywane przez laboratorium badające materiał siewny podlega odpowiedniemu nadzorowi organu zajmującego się kwalifikacją materiału siewnego.

e) Do celów nadzoru określonego w lit. d), część partii materiału siewnego zgłoszonych do urzędowej kwalifikacji poddana jest badaniu kontrolnemu w drodze urzędowego badania materiału siewnego. Część ta jest co do zasady możliwie najbardziej równomiernie rozprowadzona wśród osób fizycznych i prawnych zgłaszających materiał siewny do kwalifikacji i wśród zgłaszanych gatunków, ale może być również ukierunkowana na usunięcie szczególnych wątpliwości. Część ta wynosi co najmniej 5 %.

f) Państwa Członkowskie określają reguły w sprawie sankcji stosujących się do naruszeń zasad krajowych przyjętych stosownie do niniejszej dyrektywy, rządzących badaniami prowadzonymi pod nadzorem urzędowym. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Kary mogą polegać na cofnięciu upoważnień, o których mowa w lit. a), jeżeli zostanie stwierdzone, że urzędowo upoważnione laboratoria badające materiał siewny celowo lub przez zaniedbanie naruszają zasady przeprowadzania urzędowych badań. Gdy zaistnieją takie okoliczności, Państwa Członkowskie zapewniają anulowanie każdej kwalifikacji badanego materiału siewnego, chyba że zostanie dowiedzione, że jednak materiał siewny spełnia wszelkie stawiane mu wymagania.

▼B

4. Inne środki stosowane w odniesieniu do badań prowadzonych pod urzędowym nadzorem mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2.

▼M2

_____

▼B

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie przyjmą przepisy, na mocy których nie będzie dopuszczony do obrotu materiał siewny buraka, jeżeli nie został urzędowo zakwalifikowany jako „elitarny materiał siewny” lub „kwalifikowany materiał siewny”.

2. Państwa Członkowskie stworzą warunki gwarantujące, że urzędowe badania materiału siewnego są przeprowadzane zgodnie z obowiązującymi metodami międzynarodowymi, o ile takie metody istnieją.

Artykuł. 4

Nie naruszając przepisów art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie przyjmą regulacje, na mocy których:

— materiał siewny wyhodowany z pokoleń wcześniejszych niż elitarny materiał siewny, oraz

▼B

— materiał siewny przeznaczony na uprawy dla przetwórstwa, pod warunkiem, że zagwarantowana jest tożsamość materiału siewnego, może zostać wprowadzany na rynek.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie mogą, w drodze odstępstwa od przepisów art. 3:

a) dopuścić urzędową kwalifikację i obrót materiałem siewnym, który nie spełnia warunków ustanowionych w załączniku I w odniesieniu do zdolności kiełkowania; w tym celu należy przyjąć wszelkie niezbędne środki mające na celu zapewnienie, że dostawca gwarantuje odpowiednią zdolność kiełkowania, a stosowną informację potrzebną do obrotu zamieści na specjalnej etykiecie opatrzonej swoją nazwą i adresem oraz numerem referencyjnym danej partii materiału siewnego;

b) w celu szybkiego udostępniania materiału siewnego, wyrazić zgodę na urzędową kwalifikację i sprzedaż, do pierwszego kupującego, materiału siewnego uznanego jako należący do kategorii „elitarny materiał siewny" lub „kwalifikowany materiał siewny", pomimo faktu że nie zostało zakończone urzędowe badanie mające na celu sprawdzenie zgodności z warunkami podanymi w załączniku I w odniesieniu do zdolności kiełkowania. Kwalifikacji dokonuje się jedynie po przedstawieniu wstępnego raportu analitycznego materiału siewnego i pod warunkiem wskazania nazwiska i adresu pierwszego odbiorcy; podejmuje się wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, że dostawca gwarantuje zdolność kiełkowania stwierdzoną podczas wstępnej analizy; potrzebną do obrotu informację o zdolności kiełkowania podaje się na specjalnej etykiecie, na której jest umieszczone nazwisko dostawcy wraz z adresem i numerem referencyjnym partii materiału siewnego.

Powyższe przepisy nie stosują się do materiału siewnego przywożonego z państw trzecich, chyba że przepisy art. 22 w odniesieniu do rozmnażania poza Wspólnotą stanowią inaczej.

Państwa Członkowskie, korzystające z możliwości odstępstwa przewidzianego w akapicie a) lub b), udzielą sobie wzajemnej pomocy administracyjnej w zakresie kontroli.

Artykuł 6

1. Nie naruszając przepisów art. 3 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą zezwolić producentom na własnym terytorium wprowadzania na rynek:

a) niewielkich ilości materiału siewnego dla celów badań naukowych lub selekcji;

b) odpowiedniej ilości materiału siewnego dla potrzeb innych badań i prób, pod warunkiem, że należy do odmiany, dla której został złożony wniosek o wpis do katalogu w zainteresowanym Państwie Członkowskim.

W przypadku materiału modyfikowanego genetycznie, takie zezwolenie może być wydane jedynie wówczas, gdy zostały przyjęte właściwe środki mające na celu zapobieganie niekorzystnym skutkom dla zdrowia ludzi i zagrożeniom środowiska naturalnego. Dla potrzeb oceny ryzyka ekologicznego, która zostanie dokonana w tym zakresie, stosują się przepisy art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/53/WE.

2. Cele, w odniesieniu do których może być udzielone zezwolenie określone w ust. 1 lit. b), przepisy regulujące zasady oznaczania opakowań, jak również przewidziane ilości, i warunki, na jakich Państwa Członkowskie mogą udzielać takiego zezwolenia, zostaną określone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2.

▼B

3. Zezwolenia udzielone przez Państwa Członkowskie przed dniem 14 grudnia 1998 r., producentom działającym na ich terytoriach, do celów określonych w ust. 1 zachowują ważność w czasie ustanawiania przepisów, o których mowa w ust. 2. Po tym czasie, wszelkie takie zezwolenia podlegają przepisom ustanowionym zgodnie z ust. 2.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie mogą, w związku z warunkami ustanowionymi w załączniku I, wprowadzić dodatkowe lub bardziej rygorystyczne wymagania dla potrzeb kwalifikacji materiału siewnego wytwarzanego na ich terytoriach.

Artykuł 8

Państwa Członkowskie wprowadzą przepis, zgodnie z którym, opis składowych rodzicielskich, który może być wymagany, na żądanie hodowcy będzie traktowany jako poufny.

Artykuł 9

▼M2

1. Państwa Członkowskie wymagają, aby w celu sprawdzenia odmian oraz w celu zbadania materiału siewnego przeznaczonego do kwalifikacji, próbki pobierane były urzędowo lub pod nadzorem urzędowym zgodnie z właściwymi metodami. Jednakże badanie materiału siewnego w celu kontroli zgodnie z art. 25 ma być wykonywane urzędowo.

1a. W przypadku wykonywania badania materiału siewnego pod nadzorem urzędowym, o którym mowa w ust. 1, należy spełnić następujące wymagania:

a) Pobieranie próbek materiału siewnego będzie przeprowadzane przez osoby upoważnione do pobierania próbek materiału siewnego przez organ zajmujący się kwalifikacją materiału siewnego danego Państwa Członkowskiego na warunkach określonych w lit. b)–d).

b) Osoby pobierające próbki materiału siewnego posiadają niezbędne kwalifikacje techniczne, nabyte podczas kursów szkoleniowych zorganizowanych na warunkach obowiązujących wobec osób pobierających próbki materiału siewnego i potwierdzone w drodze egzaminów urzędowych.

   Będą one przeprowadzać pobieranie próbek materiału siewnego zgodnie z obecnymi metodami międzynarodowymi.

c) Osobami pobierającymi próbki materiału siewnego są:

   i) niezależne osoby fizyczne;

   ii) osoby zatrudniane przez osoby fizyczne lub prawne, których działalność nie obejmuje produkcji materiału siewnego, uprawy materiału siewnego, przetwarzania materiału siewnego lub handlu materiałem siewnym;

   lub

   iii) osoby zatrudniane przez osoby fizyczne i prawne, których działalność obejmuje produkcję materiału siewnego, uprawę materiału siewnego, przetwarzanie materiału siewnego lub handel materiałem siewnym.

   W przypadku określonym w pkt. iii), osoba pobierająca próbki materiału siewnego może pobierać próbki materiału siewnego wyłącznie z partii materiału siewnego przedstawionego przez jednostkę ją zatrudniającą, jeżeli nie zostało to uzgodnione inaczej między

▼M2

jednostką ją zatrudniającą, osobą ubiegającą się o kwalifikację i organem zajmującym się kwalifikacją materiału siewnego.

d) Wykonywanie przez te osoby pobierania próbek materiału siewnego podlega nadzorowi organu zajmującego się kwalifikacją materiału siewnego. W przypadku automatycznego pobierania próbek należy stosować się do odpowiednich procedur pod nadzorem urzędowym.

e) Do celów nadzoru określonego w lit. d), część partii materiału siewnego zgłoszonych do urzędowej kwalifikacji poddana jest kontrolnemu pobraniu próbek przez osoby pobierające próbki materiału siewnego. Część ta jest co do zasady możliwie najbardziej równomiernie rozprowadzona wśród osób fizycznych i prawnych zgłaszających materiał siewny do kwalifikacji, ale może być również ukierunkowana na usunięcie szczególnych wątpliwości. Część ta wynosi co najmniej 5 %. Niniejsza kontrola próbek nie stosuje się do automatycznego pobierania próbek.

Państwa Członkowskie porównują próbki materiału siewnego pobrane urzędowo z próbkami materiału siewnego z tej samej partii materiału siewnego pobranymi pod nadzorem urzędowym.

f) Państwa Członkowskie określają reguły w sprawie kar stosujących się do naruszeń zasad krajowych przyjętych stosownie do niniejszej dyrektywy, rządzących badaniami prowadzonymi pod nadzorem urzędowym. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Kary mogą polegać na cofnięciu upoważnień, o których mowa w lit. a), jeżeli zostanie stwierdzone, że osoby urzędowo upoważnione do pobierania próbek materiału siewnego celowo lub przez zaniedbanie naruszają zasady przeprowadzania urzędowych badań. Gdy zaistnieją takie okoliczności, Państwa Członkowskie zapewniają anulowanie każdej kwalifikacji pobranego materiału siewnego, chyba że zostanie dowiedzione, że jednak materiał siewny spełnia wszelkie stawiane mu wymagania.

1b. Inne środki stosowane do pobierania próbek materiału siewnego pod nadzorem urzędowym mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2.

▼B

2. Dla potrzeb badania materiału siewnego przeznaczonego do kwalifikacji, próbki należy pobierać z partii jednorodnych; maksymalna waga partii i minimalna waga próbki są podane w załączniku II.

Artykuł 10

1. Państwa Członkowskie zarządzą, by elitarny materiał siewny i kwalifikowany materiał siewny były sprzedawane tylko w formie dostatecznie jednolitych partii i w zamkniętych opakowaniach zabezpieczonych i oznakowanych w sposób zgodny z przepisami art. 11, 12 lub 13.

2. W przypadku sprzedaży niewielkich ilości ostatecznemu użytkownikowi, Państwa Członkowskie mogą wprowadzić odstępstwa od przepisów ust. 1 w odniesieniu do rodzaju opakowań oraz sposobu ich zamykania i oznaczania.

Artykuł 11

1. Państwa Członkowskie zarządzą, by opakowania elitarnego materiału siewnego i kwalifikowanego materiału siewnego, za wyjątkiem materiału siewnego drugiej z wymienionych kategorii, mających formę małych opakowań, były zamykane urzędowo lub pod urzędowym nadzorem, w sposób uniemożliwiający otwarcie bez uszkodzenia lub bez pozostawienia znamion manipulowania ani przy urzędowej etykiecie, o której mowa w art. 12, ani na opakowaniu.

▼B

Celem zabezpieczenia zamknięcia, system zamykania zawiera co najmniej albo urzędową etykietę albo urzędową pieczęć.

Środki przewidziane w drugim akapicie nie dotyczą przypadków, w których stosowany jest system zamykania nie nadający się do ponownego użycia.

Postępując zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2, można stwierdzić, czy dany system zamykania spełnia warunki określone w niniejszym ustępie.

2. Państwa Członkowskie wprowadzą przepis, zgodnie z którym opakowania, poza małymi opakowaniami WE, nie mogą być otwierane i ponownie zamykane, chyba że dokonano tego urzędowo lub pod urzędowym nadzorem. W takim przypadku, na etykiecie, o której mowa w art. 12 umieszcza się wzmiankę o ostatnim zamknięciu, podaje się jego datę i nazwę odpowiedzialnego organu.

3. Państwa Członkowskie zarządzą, by małe opakowania WE były zamykane w sposób uniemożliwiający ich otwarcie bez uszkodzenia systemu zamknięcia, czy pozostawienia śladów manipulacji na etykiecie lub opakowaniu. Postępując zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2, można stwierdzić, czy dany system zamykania spełnia warunki określone w niniejszym ustępie. Ponownego zamknięcia opakowania można dokonać wyłącznie pod urzędowym nadzorem.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie zarządzą, by opakowania elitarnego materiału siewnego i kwalifikowanego materiału siewnego, poza przypadkami, w których materiał siewny ostatniej z wymienionych kategorii ma formę małych opakowań WE:

a) miały umieszczoną na wierzchu, urzędową i wcześniej nieużywaną etykietę, która spełnia wymagania określone w załączniku III część A i zawiera informacje sporządzone w jednym z oficjalnych języków Wspólnoty. Etykieta dla elitarnego materiału siewnego ma kolor biały, a dla kwalifikowanego materiału siewnego – niebieski. Jeśli stosowana jest etykieta z otworem na szacunek, zawsze musi być zabezpieczona urzędową pieczęcią. Jeśli w przypadku, o którym mowa w art. 5 lit. a), elitarny materiał siewny nie spełnia warunków określonych w załączniku I w zakresie zdolności kiełkowania, etykieta winna zawierać stosowną informację. Dopuszcza się stosowanie urzędowych etykiet mających formę nalepek. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2, możliwe jest dopuszczenie oznaczania opakowań trwałym nadrukiem, wykonanym pod urzędowym nadzorem, według wzoru etykiety;

b) zawierały urzędowy dokument w kolorze etykiety z podaniem co najmniej informacji określonych w załączniku III część A lit. I pkt 3, 5, 6, 11 i 12. Dokument winien być wykonany w taki sposób, by nie można go było pomylić z etykietą, o której mowa w lit. a). Dokument nie jest niezbędny, jeśli informacje umieszczone są w sposób trwały na opakowaniu, lub jeśli stosuje się, zgodnie z lit. a), naklejkę lub etykietę z materiału nie dającego się rozerwać.

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie zarządzą, by małe opakowania WE:

a) zgodnie z częścią B załącznika III, miały umieszczoną na wierzchu etykietę dostawcy, nadruk lub pieczątkę sporządzoną w jednym z oficjalnych języków Wspólnoty; w przypadku opakowań przezroczystych, etykieta może być umieszczona wewnątrz, pod warunkiem, że będzie czytelna przez opakowanie; etykieta dla elitarnego materiału siewnego ma kolor biały, dla kwalifikowanego materiału siewnego – niebieski;

▼B

b) miały umieszczony na wierzchu, lub na etykiecie dostawcy, o której mowa w lit. a), urzędowo przyznany numer seryjny; jeśli stosuje się urzędowe nalepki, mają one kolor biały dla elitarnego materiału siewnego, a niebieski dla kwalifikowanego materiału siewnego. Sposób umieszczania numeru seryjnego może być określony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2.

2. Państwa Członkowskie mogą zarządzić, że urzędowa nalepka, zawierająca wszystkie lub część informacji wymienionych części B w załączniku III, może być stosowana do znakowania małych opakowań WE, konfekcjonowanych na ich terytorium; jeśli informacje są podane na takiej nalepce, nie jest wymagane oznakowanie przewidziane w ust. 1 lit. a).

Artykuł 14

Państwa Członkowskie, na wniosek, mogą ustanowić, że małe opakowania WE kwalifikowanego materiału siewnego są zamykane i oznaczane urzędowo lub pod urzędowym nadzorem, w sposób określony w art. 11 ust. 1 i art. 12.

Artykuł 15

Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki, celem zapewnienia, że w przypadku małych opakowań może być przeprowadzona kontrola tożsamości materiału siewnego, zwłaszcza podczas podziału partii materiału siewnego. W tym celu mogą ustanowić, że małe opakowania konfekcjonowane na ich terytorium, będą zamykane urzędowo lub pod urzędowym nadzorem.

Artykuł 16

1. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2, może zostać wprowadzony przepis, stosownie do którego w przypadkach innych niż uregulowane w niniejsze dyrektywie, opakowania zawierające elitarny materiał siewny każdego rodzaju będzie opatrzony etykietą dostawcy (która może być albo odrębną etykietą niż etykieta urzędowa, albo mieć formę informacji dostawcy, wydrukowanej bezpośrednio na opakowaniu). Zakres szczegółowych informacji, które należy podać na takiej etykiecie zostanie określony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2.

2. Etykieta, o której mowa w ust. 1, jest sformułowana w sposób uniemożliwiający jej pomylenie z etykietą urzędową, o której mowa w art. 12.

Artykuł 17

W przypadku materiału siewnego odmiany modyfikowanej genetycznie, każda etykieta lub dokument, urzędowy lub inny, który został dołączony lub towarzyszy partii materiału siewnego, na mocy przepisów niniejszej dyrektywy, musi zawierać wyraźną informację o genetycznej modyfikacji materiału siewnego.

Artykuł 18

Państwa Członkowskie zarządzą, że informację o każdej chemicznej obróbce, której został poddany elitarny materiał siewny lub kwalifikowany materiał siewny podaje się na etykiecie urzędowej lub etykiecie dostawcy oraz na zewnątrz lub wewnątrz opakowania.

▼B

Artykuł 19

Dla potrzeb poszukiwania lepszych rozwiązań, które można będzie zastosować w miejsce niektórych przepisów niniejszej dyrektywy, może zostać podjęta decyzja o zorganizowaniu, na określonych warunkach, czasowych doświadczeń na szczeblu wspólnotowym, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2.

W ramach takich doświadczeń, Państwa Członkowskie mogą być zwolnione z wypełniania pewnych obowiązków ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Zakres takiego zwolnienia określa się dla przepisów, do których odnosi się takie zwolnienie. Czas przeznaczony na doświadczenia nie może być dłuższy niż siedem lat.

Artykuł 20

Państwa Członkowskie zapewnią, aby materiał siewny, który jest wprowadzany na rynek na mocy przepisów niniejszej dyrektywy nie podlegał żadnym ograniczeniom w obrocie, niezależnie od tego czy obowiązkowym, czy fakultatywnym, ze względu na swoje właściwości, wymagania dotyczące badań, sposób oznaczania i zamykania, poza ustanowionymi w niniejszej dyrektywie i innych dyrektywach.

Artykuł 21

Warunki, na jakich materiał siewny wyhodowany z pokoleń wcześniejszych niż elitarny materiał siewny mogą być wprowadzone na rynek na mocy przepisów pierwszego tiret art. 4 są następujące:

a) materiał siewny musi być poddany urzędowej kontroli przez właściwe władze kwalifikujące, zgodnie z przepisami stosującymi się do kwalifikacji elitarnego materiału siewnego;

b) muszą być opakowane w sposób określony w niniejszej dyrektywie; oraz

c) opakowania muszą być opatrzone urzędową etykietą zawierającą co najmniej następujące informacje:

   — nazwę urzędu kwalifikacyjnego oraz Państwa Członkowskiego, lub skróty nazw pozwalające na ich rozróżnienie,

   — numer referencyjny partii,

   — miesiąc i rok zamknięcia, lub

   — miesiąc i rok ostatniego urzędowego pobrania próbek dla potrzeb kwalifikacji,

   — nazwę gatunku, podaną przynajmniej alfabetem łacińskim, zgodnie z nazewnictwem botanicznym, która może mieć postać skróconą i nie zawierać nazwisk autorów, lub nazwę potoczną bądź obie te nazwy równocześnie; informację, czy chodzi o buraki cukrowe czy pastewne,

   — nazwę odmiany, podaną przynajmniej alfabetem łacińskim,

   — wzmiankę „wstępny elitarny materiał siewny”,

   — liczbę generacji poprzedzających materiał siewny należący do kategorii „kwalifikowany materiał siewny”.

Etykieta winna mieć kolor biały i być ukośnie przekreślona linią w kolorze fioletowym.

▼B

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie ustanowią, że materiał siewny buraka, który został:

— wytworzony bezpośrednio ze elitarnego materiału siewnego urzędowo kwalifikowanego w jednym lub kilku Państwach Członkowskich lub w państwie trzecim, któremu przyznano równorzędność na mocy art. 23 ust. 1 lit. b), oraz

— zebrany w innym Państwie Członkowskim,

winien być na wniosek i bez uszczerbku dla przepisów dyrektywy nr 2002/53/WE, urzędowo zakwalifikowany jako kwalifikowany materiał siewny w każdym Państwie Członkowskim, jeśli został poddany ocenie polowej odpowiadającej warunkom określonym w części A załącznika I dla danej kategorii i jeśli w wyniku urzędowego badania stwierdzono, że spełnione zostały warunki zawarte w części B załącznika I dla tej samej kategorii.

Jeśli, w takich przypadkach, materiał siewny został wytworzony bezpośrednio z materiału siewnego urzędowo kwalifikowanego z pokoleń wcześniejszych niż elitarny materiał siewny, Państwa Członkowskie mogą także zezwolić na urzędową kwalifikację jego jako elitarnego materiału siewnego, jeśli spełnione zostały warunki przyjęte dla tej kategorii.

2. Materiał siewny buraka, który został zebrany w innym Państwie Członkowskim i jest przeznaczony do kwalifikacji zgodnie z ust. 1, winien być:

— opakowany i oznakowany urzędową etykietą spełniającą warunki określone w części A i B załącznika IV, zgodnie z art.11 ust. 1, oraz

— zaopatrzony w urzędowy dokument spełniający warunki określone w części C załącznika IV.

Przepisy ustanowione w pierwszym akapicie, dotyczące pakowania i etykietowania, mogą być uchylone, jeżeli organy powołane do przeprowadzania oceny polowej, odpowiedzialne za sporządzanie świadectwa kwalifikacji materiału siewnego, który nie został ostatecznie zakwalifikowany i organy odpowiedzialne za kwalifikację, są tymi samymi organami lub wyrażą zgodę na wprowadzenie odstępstw.

▼M2

3. Państwa Członkowskie przewidują też, że materiał siewny buraka zebrany w państwie trzecim zostanie w przypadku otrzymania wniosku urzędowo kwalifikowany, jeżeli:

a) został on wytworzony bezpośrednio z elitarnego materiału siewnego urzędowo kwalifikowanego w jednym lub kilku Państwach Członkowskich, lub w państwie trzecim, któremu przyznano równorzędność na mocy art. 23 ust. 1 lit. b);

b) został on poddany inspekcji polowej spełniającej warunki określone w decyzji dotyczącej równorzędności, podjętej na mocy art. 23 ust. 1 lit. a) dla odpowiedniej kategorii;

c) badanie urzędowe wykazało, że zostały spełnione warunki określone w załączniku I część B dla tej samej kategorii.

▼B

Artykuł 23

1. Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji, określi czy:

a) w przypadku przewidzianym w art. 22, oceny polowe w państwie trzecim spełniają warunki określone w części A załącznika I;

▼M2

b) materiał siewny buraka zebrany w państwie trzecim i spełniający te same warunki dotyczące jego właściwości i badań, zagwarantowania jego tożsamości, oznaczenia i kontroli, jest równoważny pod tymi względami materiałowi siewnemu zebranemu na obszarze Wspólnoty i spełnia wymagania ustanowione przepisami niniejszej dyrektywy.

▼B

2. Przepisy ust. 1 stosują się również w odniesieniu do każdego nowego Państwa Członkowskiego, począwszy od dnia przystąpienia do dnia, w którym zostaną wprowadzone w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 24

1. W celu usunięcia wszelkich przejściowych trudności w ogólnym dostarczaniu elitarnego materiału siewnego lub kwalifikowanego materiału siewnego na obszarze Wspólnoty, które nie mogą być przezwyciężone w inny sposób, może zostać podjęta decyzja, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2, że Państwa Członkowskie dopuszczą, w wyznaczonym okresie, obrót materiałem siewnym spełniającym mniej rygorystyczne wymagania lub nie ujętym we „Wspólnym Katalogu Odmian Gatunków Roślin Rolniczych", lub w krajowych katalogach odmian gatunków roślin rolniczych, w ilościach pozwalających na przezwyciężenie trudności.

2. Partia materiału siewnego każdej odmiany jest zaopatrzona w urzędową etykietę przewidzianą dla danej kategorii; w przypadku materiału siewnego niewłączonego do katalogów, o których mowa, etykieta ma kolor brązowy. Etykieta zawiera informację, że materiał siewny spełnia mniej rygorystyczne wymagania, niż określone dla jego kategorii.

3. Zasady stosowania ust. 1 mogą być przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2.

Artykuł 25

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby urzędowe inspekcje w odniesieniu do obrotu materiałem siewnym buraka były prowadzone przynajmniej w formie wyrywkowych kontroli mających na celu sprawdzenie, czy spełnione są wymagania i warunki niniejszej dyrektywy.

2. Bez uszczerbku dla swobodnego przepływu materiału siewnego na obszarze Wspólnoty, Państwa Członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, celem zapewnienia, aby w odniesieniu do materiału siewnego przywożonego z państw trzecich w ilościach większych niż dwa kilogramy podano:

a) nazwę gatunku;

b) nazwę odmiany;

c) kategorię;

d) kraj produkcji i urzędowy organ inspekcji;

e) kraj wysyłki;

f) nazwę przywożącego;

g) ilość materiału siewnego.

Sposób podawania powyższych informacji może być określony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2.

▼M1

Artykuł 26

1. Wspólnotowe badania porównawcze i próby przeprowadza się we Wspólnocie dla kontroli granicznej próbek materiału siewnego buraka wprowadzanego do obrotu zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, niezależnie od tego, czy są one obowiązujące czy uznaniowe, oraz podczas pobierania próbek. Badania porównawcze i próby mogą obejmować, co następuje:

— materiał siewny zbierany w państwach trzecich,

— materiał siewny nadający się dla rolnictwa ekologicznego,

— materiał siewny wprowadzony do obrotu w związku z ochroną na miejscu i trwałym wykorzystaniem genetycznych zasobów roślinnych.

2. Powyższe badania porównawcze i próby stosuje się w celu zharmonizowania technicznych metod certyfikacji oraz w celu sprawdzenia, czy zostały spełnione warunki, którym ten materiał siewny musi odpowiadać.

3. Komisja, działając zgodnie z procedurą określoną w art. 28 ust. 2, podejmuje niezbędne ustalenia dotyczące przeprowadzania badań. Komisja powiadamia komitet określony w art. 28 ust. 1 o technicznych uzgodnieniach dotyczących przeprowadzania badań i prób i ich wynikach.

4. Wspólnota może wnieść wkład finansowy dla przeprowadzania badań i prób przewidzianych w ust. 1 i 2.

Wkład finansowy nie przekracza rocznych środków wyznaczonych przez organy budżetowe.

5. Badania i próby, na które można przeznaczyć wkład finansowy ze Wspólnoty, oraz szczegółowe zasady dostarczania wkładu finansowego ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2.

6. Badania i próby przewidziane w ust. 1 i 2 mogą być przeprowadzone jedynie przez organy państwowe lub osoby prawne działające w imieniu państwa.

▼B

Artykuł 27

Zmiany, które będą wprowadzane do treści załączników w związku z postępem naukowym lub technicznym przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2.

Artykuł 28

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet ds. Nasion i Materiału Rozmnożeniowego dla Rolnictwa, Ogrodnictwa i Leśnictwa, powołany na mocy art. 1 decyzji Rady 66/399/EWG [1].

2. W miejscach odniesień do treści niniejszego ustępu, stosują się przepisy art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi jeden miesiąc.

3. Komitet uchwala swój regulamin.

[1] Dz.U. 125 z 11.7.1966, str. 2289/66.

▼B

Artykuł 29

Przepisy niniejszej dyrektywy nie naruszają przepisów ustawodawstw krajowych, uzasadnionych względami ochrony zdrowia i życia ludzi, zwierząt i roślin oraz ochrony własności przemysłowej i handlowej.

Artykuł 30

1. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 28 ust. 2 mogą zostać określone szczególne warunki w celu uwzględnienia postępu w zakresie:

a) warunków, na jakich można dopuścić do obrotu materiał siewny poddany obróbce chemicznej;

b) warunków, na jakich można dopuścić do obrotu materiał siewny w związku z ochroną stosowaną na danym terenie i trwałym użyciem zasobów genetycznych roślin, w tym mieszanek materiału siewnego gatunków, wśród których są gatunki wymienione w wykazie podanym w art. 1 dyrektywy Rady 2002/53/WE, oraz związanych ze szczególnymi naturalnymi i częściowo naturalnymi siedliskami i zagrożonych erozją genetyczną;

c) warunków, na jakich można dopuścić do obrotu materiał siewny przeznaczony do produkcji ekologicznej;

2. Szczególne warunki, o których mowa w ust. 1 lit. b), stanowią zwłaszcza że:

a) pochodzenie materiału siewnego tych gatunków jest znane, i odpowiednie władze w każdym Państwie Członkowskim dopuściły go do obrotu na określonych obszarach;

b) obowiązują odpowiednie ograniczenia ilościowe.

▼M2

Artykuł 30A

Zgodnie z procedurą określoną w art. 28 ust. 2 Państwo Członkowskie może na swój wniosek być całkowicie lub częściowo zwolnione z obowiązku stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, z wyłączeniem art. 20, jeżeli uprawa buraka i obrót jego materiałem siewnym mają niewielkie znaczenie gospodarcze na jego terytorium.

▼B

Artykuł 31

Państwa Członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, które przyjmują w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Komisja informuje o tym pozostałe Państwa Członkowskie.

Artykuł 32

Nie później niż do dnia 1 lutego 2004 r. Komisja przedstawi szczegółową ocenę uproszczeń procedury kwalifikacji ustanowionej w art. 1 dyrektywy 98/96/WE. W tej ocenie szczególna uwaga będzie zwrócona na ewentualny wpływ tej procedury na ilość materiału siewnego.

Artykuł 33

1. Dyrektywa 66/400/EWG zmieniona dyrektywami wyszczególnionymi w części A załącznika V, zostaje niniejszym uchylona bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich w odniesieniu do

▼B

przestrzegania terminów transpozycji przepisów określonych w dyrektywach wymienionych w części B załącznika V.

2. Odniesienia do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odniesienia do niniejszej dyrektywy, które należy czytać zgodnie z tabelą korelacji podaną w załączniku VI.

Artykuł 34

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 35

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼B

ZAŁĄCZNIK I

WARUNKI KWALIFIKACJI

A. **Uprawa**

1. Poprzednia uprawa na polu nie może być niezgodna z wymaganiami dotyczącymi uprawy materiału siewnego odmiany *Beta vulgaris*, a pole musi być wolne od roślin pojawiających się samorzutnie w miejscach poprzedniej uprawy.

2. Uprawa posiada dostateczną tożsamość i czystość odmiany.

3. Producent materiału siewnego udostępni do badania urzędowi kwalifikującemu wszystkie rozmnożenia danej odmiany materiału siewnego.

4. W przypadku kwalifikowanego materiału siewnego wszelkich kategorii przeprowadza się co najmniej jedną ocenę polową, urzędową lub pod urzędowym nadzorem, a dla elitarnego materiału siewnego, co najmniej dwie urzędowe oceny polowe, jedną dla materiału sadzeniowego, drugą dla nasienników.

5. Uprawa jest prowadzona w taki sposób i jest w takim stadium rozwojowym, aby istniała możliwość odpowiedniego sprawdzenia tożsamości i czystości odmianowej.

6. Minimalna odległość od innych upraw wynosi:

Uprawa	Minimalna odległość
1. Dla elitarnego materiału siewnego:	
– od jakichkolwiek źródeł pyłku z rodzaju *Beta*	1 000 m
2. Dla produkcji kwalifikowanego materiału siewnego:	
a) buraka cukrowego:	
– od jakichkolwiek źródeł pyłku z rodzaju *Beta* niewymienionego poniżej	1 000 m
– właściwy zapylacz lub jeden z właściwych zapylaczy będący diploidem, od źródeł pyłku tetraploidalnych buraków cukrowych	600 m
– właściwy zapylacz będący wyłącznie tetraploidem, od źródeł pyłku z diploidalnych buraków cukrowych	600 m
– od źródeł pyłku, którego ploidalność buraków cukrowych nie jest znana	600 m
– właściwy zapylacz lub jeden z właściwych zapylaczy będący diploidem, od źródeł pyłku z diploidalnych buraków cukrowych	300 m
– właściwy zapylacz będący wyłącznie tetraploidem, od źródeł pyłku z tetraploidalnych buraków cukrowych	300 m
– pomiędzy dwoma plantacjami materiału siewnego buraka cukrowego, na których nie jest stosowana męska sterylność	300 m
b) buraka pastewnego:	
– od jakichkolwiek źródeł pyłku z rodzaju *Beta* nie wymienionego poniżej	1 000 m
– właściwy zapylacz lub jeden z właściwych zapylaczy będący diploidem, od źródeł pyłku tetraploidalnych buraków pastewnych	600 m
– właściwy zapylacz będący wyłącznie tetraploidem, od źródeł pyłku z diploidalnych buraków pastewnych	600 m
– od źródeł pyłku, którego ploidalność buraków cukrowych nie jest znana	600 m

▼B

Uprawa	Minimalna odległość
– właściwy zapylacz lub jeden z właściwych zapylaczy będący diploidem, od źródeł pyłku z diploidalnych buraków pastewnych	300 m
– właściwy zapylacz będący wyłącznie tetraploidem, od źródeł pyłku z tetraploidalnych buraków pastewnych	300 m
– pomiędzy dwoma plantacjami materiału siewnego buraka pastewnego, na których nie jest stosowana męska sterylność	300 m

Odległości tych można nie przestrzegać, jeśli istnieje wystarczająca ochrona przed wszelkim niepożądanym zapyleniem przez rośliny obce. Nie jest wymagana żadna izolacja między uprawami nasiennymi, jeśli wykorzystywany jest ten sam zapylacz.

Ploidalność nasieniodajnych i pylących składowych upraw nasiennych zostanie określona przy uwzględnieniu wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych, ujętego w dyrektywie 2002/53/WE lub krajowego katalogu odmian gatunków roślin, ustanowionego na mocy niniejszej dyrektywy. Jeżeli taka informacja nie jest podana dla żadnej odmiany, ploidalność należy uznać za nieznaną, a wobec tego wymagane jest zachowanie minimalnej odległości wynoszącej 600 metrów.

B. **Materiał siewny**

1. Materiał siewny posiada dostateczną tożsamość i czystość odmiany.

2. Porażenie chorobami, które obniża przydatność materiału siewnego, powinno być na możliwie jak najmniejszym poziomie.

3. Materiał siewny spełnia także następujące warunki:

a)

	Minimalna czystość analityczna (% wagowy) ([8])	Minimalna zdolność kiełkowania (% kłębków lub czystych nasion)	Maksymalna zawartość wilgoci (% wagowy) ([8])
aa) burak cukrowy			
— nasiona jednokiełkowe	97	80	15
— nasiona do siewu punktowego	97	75	15
— nasiona wielokiełkowe odmian, których procent diploidów jest większy od 85 %	97	73	15
— pozostałe nasiona	97	68	15
bb) burak cukrowy			
— nasiona wielokiełkowe odmian, których procent diploidów jest większy od 85 %, nasiona jednokiełkowe, nasiona do siewu punktowego	97	73	15
— pozostałe nasiona	97	68	15

Procent wagowy innych nasion nie przekracza 0,3.

([8]) Z wyłączeniem, stosownie do przypadku, pestycydów granulowanych, zapraw nasiennych lub innych dodatków stałych.

b) warunki specjalne dla nasion jednokiełkowych oraz dla nasion do siewu punktowego:

aa) nasiona jednokiełkowe:

co najmniej 90 % kłębków kiełkujących daje pojedyncze siewki.

▼B

Procent kłębków dających trzy lub więcej siewek, obliczony na podstawie kłębków skiełkowanych, nie przekracza pięciu;

bb) nasiona buraka cukrowego do siewu punktowego:

co najmniej 70 % kiełkujących kłębków daje pojedyncze siewki. Procent kłębków dających trzy lub więcej siewek, obliczony na podstawie kłębków skiełkowanych, nie przekracza pięciu;

cc) nasiona buraka pastewnego do siewu punktowego:

w przypadku odmian, w których procent diploidów przekracza 85, co najmniej 58 % kiełkujących kłębków daje pojedyncze siewki. W przypadku pozostałych nasion, co najmniej 63 % kiełkujących kłębków daje pojedyncze siewki. Procent kłębków dających trzy lub więcej siewek, obliczony na podstawie kłębków skiełkowanych, nie przekracza pięciu;

dd) w przypadku materiału siewnego należącego do kategorii „elitarnego materiału siewnego", procent wagowy substancji nieczynnych nie może przekraczać 1,0. W przypadku materiału siewnego należącego do kategorii „kwalifikowanego materiału siewnego", procent wagowy substancji nieczynnych nie może przekraczać 0,5. W przypadku nasion zaprawionych, należących do obu tych kategorii, sprawdzenia, czy spełnione są określone warunki dokonuje się na próbkach pobieranych zgodnie z art. 9 ust. 1 z nasion przetworzonych, częściowo obłuszczonych (gładzonych i śrutowanych), ale jeszcze nie zaprawionych, nie naruszając wymogu urzędowego badania minimalnej czystości analitycznej nasion zaprawionych;

c) inne warunki specjalne:

Państwa Członkowskie zastosują środki zapewniające, że materiał siewny buraka nie może być wprowadzany na obszary uznane za „wolne od rizomanii", na mocy stosownej procedury przyjętej we Wspólnocie, chyba że procent wagowy substancji nieczynnych nie przekracza 0,5.

▼B

ZAŁĄCZNIK II

Maksymalna waga partii materiału siewnego: 20 ton metrycznych

Minimalna waga próbki: 500 gramów

Maksymalna waga partii materiału siewnego nie powinna być przekroczona o 5 %.

▼B

ZAŁĄCZNIK III

OZNACZANIE

A. **Urzędowa etykieta**

I. *Wymagane informacje*

1. „Zasady i normy WE”.
2. Nazwa urzędu kwalifikacyjnego i Państwa Członkowskiego lub skróty ich nazw.
3. Numer referencyjny partii.
4. Miesiąc i rok zamknięcia podane w następujący sposób: „Zamknięto… (miesiąc i rok)”, lub

   miesiąc i rok ostatniego urzędowego pobrania próbek w celu kwalifikacji, podane w następujący sposób: „Próbki pobrano… (miesiąc i rok).”
5. Nazwa gatunku, podana przynajmniej alfabetem łacińskim, zgodnie z nazewnictwem botanicznym, która może mieć postać skróconą i nie zawierać nazwisk autorów lub nazwę potoczną bądź obie te nazwy równocześnie; informacja, czy chodzi o buraki cukrowe czy pastewne.
6. Nazwa odmiany, podana przynajmniej alfabetem łacińskim.
7. Kategoria.
8. Kraj produkcji.
9. Waga netto lub brutto bądź liczba kłębków, albo czystych ziaren.
10. W przypadku podania wagi i stosowania pestycydów granulowanych, zapraw nasiennych lub innych dodatków stałych, informacja o rodzaju dodatku oraz przybliżony stosunek wagi kłębków lub ziaren do ciężaru całkowitego.
11. W przypadku nasion jednokiełkowych: słowo „jednokiełkowe”.
12. W przypadku nasion przeznaczonych do siewu punktowego: sformułowanie „przeznaczone do siewu punktowego”.
13. W przypadku, gdy została ponownie przebadana przynajmniej zdolność kiełkowania, można umieścić sformułowanie „Ponowne badanie… (miesiąc i rok)” i podać nazwę urzędu odpowiedzialnego za to ponowne badanie. Te informacje można zamieścić na urzędowej nalepce dołączonej do urzędowej etykiety.

II. *Minimalne wymiary*

110 × 67 mm.

B. **Etykieta dostawcy lub informacje na opakowaniu (małe opakowania WE)**

Wymagane informacje

1. „Małe opakowanie WE”.
2. Nazwa (nazwisko) i adres dostawcy odpowiedzialnego za oznaczanie lub jego znak indentyfikacyjny.
3. Urzędowo przydzielony numer seryjny.
4. Nazwa służby, która nadała numer seryjny oraz nazwa Państwa Członkowskiego, lub skróty ich nazw.
5. Numer referencyjny, jeżeli numer seryjny nie pozwala na identyfikację partii.
6. Nazwa gatunku, podana przynajmniej alfabetem łacińskim, informacja, czy chodzi o buraki cukrowe czy pastewne.

▼B

7. Nazwa odmiany, podana przynajmniej alfabetem łacińskim.

8. „Kategoria”.

9. Waga netto lub brutto lub liczba kłębków bądź czystych ziaren.

10. W przypadku podania wagi i stosowania pestycydów granulowanych, zapraw nasiennych lub innych dodatków stałych, informacja o rodzaju dodatku oraz przybliżony stosunek wagi kłębków lub ziaren do ciężaru całkowitego.

11. W przypadku nasion jednokiełkowych: słowo „jednokiełkowe”.

12. W przypadku nasion przeznaczonych do siewu punktowego: sformułowanie „przeznaczone do siewu punktowego”.

▼B

ZAŁĄCZNIK IV

ETYKIETA I DOKUMENT WYMAGANY W PRZYPADKU MATERIAŁU SIEWNEGO NIEZAKWALIFIKOWANEGO OSTATECZNIE I ZEBRANEGO W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM

A. *Informacje wymagane na etykiecie*

— nazwa władzy odpowiedzialnej za przeprowadzenie oceny polowej oraz nazwa Państwa Członkowskiego, lub skróty ich nazw,

— nazwa gatunku, podana przynajmniej alfabetem łacińskim, zgodnie z nazewnictwem botanicznym, która może mieć postać skróconą i nie zawierać nazwisk autorów, lub nazwę potoczną bądź obie te nazwy równocześnie; informacja, czy chodzi o buraki cukrowe czy pastewne,

— nazwa odmiany, podana przynajmniej alfabetem łacińskim,

— kategoria,

— numer pola lub numer referencyjny partii,

— zgłoszona waga netto lub brutto,

— sformułowanie: „materiał siewny nie zakwalifikowany ostatecznie”.

B. *Kolor etykiety*

Etykieta ma kolor szary.

C. *Informacje wymagane w dokumencie*

— nazwa władzy wydającej dokument,

— nazwa gatunku, podana przynajmniej alfabetem łacińskim, zgodnie z nazewnictwem botanicznym, która może mieć postać skróconą i nie zawierać nazwisk autorów, lub nazwę potoczną bądź obie te nazwy równocześnie; informacja, czy chodzi o buraki cukrowe czy pastewne,

— nazwa odmiany, podana przynajmniej alfabetem łacińskim,

— kategoria,

— numer referencyjny materiału siewnego użytego do zasiewu pola oraz nazwa kraju lub nazwy krajów, które dokonały kwalifikacji materiału siewnego,

— numer pola lub numer referencyjny partii.

— powierzchnia obszaru przeznaczonego pod uprawę partii materiału siewnego opisanego w dokumencie,

— ilość zebranego materiału siewnego i liczba opakowań,

— zaświadczenie, że zostały spełnione warunki obowiązujące przy uprawie, z której pochodzi materiał siewny,

— wyniki wstępnych analiz materiału siewnego, jeśli były wykonane.

▼B

ZAŁĄCZNIK V

CZĘŚĆ A

UCHYLONE DYREKTYWY WRAZ Z KOLEJNO WPROWADZANYMI DO NICH ZMIANAMI

(o których mowa w art. 33)

Dyrektywa 66/400/EWG (Dz.U. 125 z 11.7.1966, str. 2290/66)	
Dyrektywa Rady 69/61/EWG (Dz.U. L 48 z 26.2.1969, str. 4)	
Dyrektywa Rady 71/162/EWG (Dz.U. L 87 z 17.4.1971, str. 24)	tylko art. 1
Dyrektywa Rady 72/274/EWG (Dz.U. L 171 z 29.7.1972, str. 37)	tylko w odniesieniu do odwołań do dyrektywy 66/400/EWG w art. 1 i 2.
Dyrektywa Rady 72/418/EWG (Dz.U. L 287 z 26.12.1972, str. 22)	tylko art. 1
Dyrektywa Rady 73/438/EWG (Dz.U. L 356 z 27.12.1973, str. 79)	tylko art. 1
Dyrektywa Rady 75/444/EWG (Dz.U. L 196 z 26.7.1975, str. 6)	tylko art. 1
Dyrektywa Komisji 76/331/EWG (Dz.U. L 83 z 30.3.1976, str. 34)	
Dyrektywa Rady 78/55/EWG (Dz.U. L 16 z 20.1.1978, str. 23)	tylko art. 1
Dyrektywa Rady 78/692/EWG (Dz.U. L 236 z 26.8.1978, str. 13)	tylko art. 1
Dyrektywa Komisji 87/120/EWG (Dz.U. L 49 z 18.2.1987, str. 39)	tylko art. 1
Dyrektywa Komisji 88/95/EWG (Dz.U. L 56 z 2.3.1988, str. 42)	
Dyrektywa Rady 88/332/EWG (Dz.U. L 151 z 17.6.1988, str. 82)	tylko art. 1
Dyrektywa Rady 88/380/EWG	tylko art. 1
Dyrektywa Rady 90/654/EWG	tylko w odniesieniu do odwołań do dyrektywy 66/400//EWG w art. 2 i do załącznik II(I) l) a)
Dyrektywa Rady 96/72/WE (Dz.U. L 304 z 27.11.1996, str. 10)	tylko art. 1 ust. 1
Dyrektywa Rady 98/95/WE (Dz.U. L 25 z 1.2.1999, str. 1)	tylko art. 1 i do art. 9 ust. 2
Dyrektywa Rady 98/96/WE (Dz.U. L 25 z 1.2.1999, str. 27)	V art. 1, art. 8 ust. 2 I do art. 9

▼B

CZĘŚĆ B

TERMINY TRANSPOZYCJI DO PRAWA KRAJOWEGO

(o których mowa w art. 33)

Dyrektywa	Termin transpozycji
Dyrektywa 66/400/EWG	1 lipca 1968 r. (art. 14 ust. 1)
	1 lipca 1969 r. (pozostałe przepisy) ([9]) ([10])
Dyrektywa 69/61/EWG	1 lipca 1969 r. ([11])
Dyrektywa 7l/l62/EWG	1 lipca 1970 r. (art. 1 ust. 3)
	1 lipca 1972 r. (art. 1 ust. 1)
	1 lipca 1971 r. (pozostałe przepisy) ([9])
Dyrektywa 72/274/EWG	1 lipca 1972 r. (art. 1)
	1 stycznia 1973 r. (art. 2)
Dyrektywa 72/418/EWG	1 lipca 1973 r.
dyrektywa 73/438/EWG	1 lipca 1973 r. (art. 1 ust. 1)
	1 stycznia 1974 r. (art. 1 ust. 2)
Dyrektywa 75/444/EWG	1 lipca 1977 r.
Dyrektywa 76/331/EWG	1 lipca 1978 r. (art. 1)
	1 lipca 1979 r. (pozostałe przepisy)
Dyrektywa 78/55/EWG	1 lipca 1979 r.
Dyrektywa 78/692/EWG	1 lipca 1977 r. (art. 1)
	1 lipca 1979 r. (pozostałe przepisy)
Dyrektywa 87/120/EWG	1 lipca 1988 r.
Dyrektywa 88/95/EWG	1 lipca 1988 r.
Dyrektywa 88/332/EWG	
Dyrektywa 88/380/EWG	1 lipca 1992 r. (art. 1 ust. 8)
	1 lipca 1990 r. (pozostałe przepisy)
Dyrektywa 90/654/EWG	
Dyrektywa 96/72/WE	1 lipca 1997 r. ([11])
Dyrektywa 98/95/WE	1 lutego 2000 r. (Sprostowanie, Dz.U. L 126 z 20.5.1999, str. 23)
Dyrektywa 98/96/WE	1 lutego 2000 r.

([9]) Dla Danii, Irlandii oraz Wielkiej Brytanii, dnia 1 lipca 1973 r. dla art. 14 ust. 1, dnia 1 lipca 1974 r. dla pozostałych przepisów dotyczących elitarnego materiału siewnego oraz dnia 1 lipca 1976 r. dla pozostałych przepisów.

([10]) Dnia 1 stycznia 1986 r. dla Grecji, dnia 1 marzec 1986 r. dla Hiszpanii, dnia1 stycznia 1991 r. dla Portugalii, oraz dnia 1 stycznia 1995 r. dla Austrii, Finlandii i Szwecji.

([11]) Pozostałe zapasy naklejek z napisem „EWG” mogą być wykorzystane do dnia 31 grudnia 2001 r.

▼B

ZAŁĄCZNIK VI

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 66/400/EWG	Niniejsza dyrektywa
artykuł 1	artykuł 1, akapit1
artykuł 18	artykuł 1, akapit 2
artykuł 1a	artykuł 2 ust. l lit. a)
artykuł 2 ust. 1 część A	artykuł 2 ust. l lit. b)
artykuł 2 ust. l część B lit. a)	artykuł 2 ust. l lit. c) pkt i)
artykuł 2 ust. l część B lit. b)	artykuł 2 ust. l lit. c) pkt ii)
artykuł 2 ust. l część B lit. c)	artykuł 2 ust. l lit. c) pkt iii)
artykuł 2 ust. l część B lit. d)	artykuł 2 ust. l lit. c) pkt iv)
artykuł 2ust. l część C lit. a)	artykuł 2 ust. l lit. d) pkt i)
artykuł 2ust. l część C lit. b)	artykuł 2 ust. l lit. d) pkt ii)
artykuł 2 ust. l część C lit. c)	artykuł 2 ust. l lit. d) pkt iii)
artykuł 2 ust. l część C lit. d) pkt i)	artykuł 2 ust. l lit. d) pkt iv), pierwsze tiret
artykuł 2 ust. l część C lit. d) pkt ii)	artykuł 2 ust. l lit. d) pkt iv), drugie tiret
artykuł 2 ust. 1 część D	artykuł 2 ust. l lit. e)
artykuł 2 ust. 1 część E	artykuł 2 ust. l lit. f)
artykuł 2 ust. l część F lit. a)	artykuł 2 ust. l lit. g) pkt i)
artykuł 2 ust. l część F lit. b)	artykuł 2 ust. l lit. g) pkt ii)
artykuł 2 ust. l część F lit. c)	artykuł 2 ust. l lit. g) pkt iii)
artykuł 2 ust. 1 część G, pierwsze tiret	artykuł 2 ust. l lit. h) pkt i)
artykuł 2 ust. 1 część G, drugie tiret	artykuł 2 ust. l lit. h) pkt ii)
artykuł 2 ust. la	artykuł 2 ust. 2
artykuł 2 ust. 2	—
artykuł 2 ust. 3 lit. i)	artykuł 2 ust. 3, pierwszy akapit, lit. a)
artykuł 2 ust. 3 lit. i) pkt a)	artykuł 2 ust. 3, pierwszy akapit, lit. a) pkt i)
artykuł 2 ust. 3 lit. i) pkt b)	artykuł 2 ust. 3, pierwszy akapit, lit. a) pkt ii)
artykuł 2 ust. 3 lit. i) pkt c)	artykuł 2 ust. 3, pierwszy akapit, lit. a) pkt iii)
artykuł 2 ust. 3 lit. i) pktd)	artykuł 2 ust. 3, pierwszy akapit, lit. a) pkt iv)
artykuł 2 ust. 3 pkt ii)	artykuł 2 ust. 3, pierwszy akapit, lit. b)
artykuł 2 ust. 3 pktiii)	artykuł 2 ust. 3, v akapit, lit. c)
artykuł 2 ust. 3 pkt iv)	artykuł 2 ust. 3, pierwszy akapit, lit. d)
artykuł 2 ust. 3 pkt v)	artykuł 2 ust. 3, drugi akapit
artykuł 2 ust. 4	artykuł 2 ust. 4
artykuł 3	artykuł 3
artykuł 3a	artykuł 4
artykuł 4	artykuł 5
artykuł 4a	artykuł 6
artykuł 5	artykuł 7
artykuł 6	artykuł 8
artykuł 7	artykuł 9

▼B

Dyrektywa 66/400/EWG	Niniejsza dyrektywa
artykuł 9	artykuł 10
artykuł 10	artykuł 11
artykuł 11	artykuł 12
artykuł 11a	artykuł 13
artykuł 11b	artykuł 14
artykuł 11c	artykuł 15
artykuł 12	artykuł 16
artykuł 12a	artykuł 17
artykuł 13	artykuł 18
artykuł 13a	artykuł 19
artykuł 14 ust. 1	artykuł 20
—	—
artykuł 14a	artykuł 21
artykuł 15	artykuł 22
artykuł 16 ust. 1	artykuł 23 ust. 1
artykuł 16 ust. 2	—
artykuł 16 ust. 3	artykuł 23 ust. 2
artykuł 16 ust. 4	—
artykuł 17	artykuł 24
artykuł 19	artykuł 25
artykuł 20	artykuł 26
artykuł 2la	artykuł 27
artykuł 21	artykuł 28
artykuł 22	artykuł 29
artykuł 22 ust. 1	artykuł 30 ust. 1
artykuł 22 ust. 2 pkt i)	artykuł 30 ust. 2 lit. a)
artykuł 22 ust. 2 pkt ii)	artykuł 30 ust. 2 lit. b)
—	artykuł 31 ([12])
—	artykuł 32 ([13])
—	artykuł 33
—	artykuł 34
—	artykuł 35
załącznik I, część A, pkt 1	załącznik I, część A, pkt 1
załącznik I, część A, pkt 1	załącznik I, część A, pkt 2
załącznik I, część A, pkt 2	załącznik I, część A, pkt 3
załącznik I, część A, pkt 3	załącznik I, część A, pkt 4
załącznik I, część A, pkt 4	załącznik I, część A, pkt 5
załącznik I, część A, pkt 5	załącznik I, część A, pkt 6
załącznik I, część B, pkt 1	załącznik I, część B, pkt 1
załącznik I, część B, pkt 2	załącznik I, część B, pkt 2
załącznik I, część B, pkt 3 lit. a)	załącznik I, część B, pkt 3 lit. a)
załącznik I, część B, pkt 3b) aa)	załącznik I, część B, pkt 3b) aa)
załącznik I, część B, pkt 3b) aa) a)	załącznik I, część B, pkt 3b) bb)

▼B

Dyrektywa 66/400/EWG	Niniejsza dyrektywa
załącznik I, część B, pkt 3b) bb)	załącznik I, część B, pkt 3b) cc)
załącznik I, część B, pkt 3b) cc)	załącznik I, część B, pkt 3b) dd)
załącznik I, część B, pkt 3c)	załącznik I, część B, pkt 3c)
załącznik II	załącznik II
załącznik III, część A, pkt I ust. 1	załącznik III, część A, pkt I ust. 1
załącznik III, część A, pkt I ust. 2	załącznik III, część A, pkt I ust. 2
załącznik III, część A, pkt I ust. 3	załącznik III, część A, pkt I ust. 3
załącznik III, część A, pkt I ust. 3a	załącznik III, część A, pkt I ust. 4
załącznik III, część A, pkt I ust. 4	załącznik III, część A, pkt I ust. 5
załącznik III, część A, pkt I ust. 5	załącznik III, część A, pkt I ust. 6
załącznik III, część A, pkt I ust. 6	załącznik III, część A, pkt I ust. 7
załącznik III, część A, pkt I ust. 7	załącznik III, część A, pkt I ust. 8
załącznik III, część A, pkt I ust. 8	załącznik III, część A, pkt I ust. 9
załącznik III, część A, pkt I ust. 9	załącznik III, część A, pkt Iust. 10
załącznik III, część A, pkt I ust. 10	załącznik III, część A, pkt I ust. 11
załącznik III, część A, pkt I ust. 11	załącznik III, część A, pkt I ust. 12
załącznik III, część A, pkt I ust. 12	załącznik III, część A, pkt I ust. 13
załącznik III, część A, pkt II	załącznik III, część A, pkt II
załącznik III, część B	załącznik III, część B
załącznik IV	załącznik IV
—	załącznik V
—	załącznik VI

([12]) 98/95/WE, art. 9 ust. 2 i 98/96/WE, art. 8 ust. 2.
([13]) 98/96/WE, art. 9.